

mig som en Betingelse for, at man er berettiget til at straffe den, der kommer indenfor dem.

Christensen: Jeg har fra det første Dieblik, da jeg saae dette Lovudkast, havt stor og næsten afgjørende Betænkelighed ved det. Jeg maa tilstaae, at den Discussion, jeg i dette Dieblik med stor Opmærksomhed har fulgt, har bestyrket denne min Betænkelighed. Den ærede første Taler, der optraadte i denne Sag, indtog det Standpunkt, at han bifaldt, at den lovgivende Myndighed skred til Ordningen af dette Forhold, og at vedkommende Ciere af Rystkræftningerne formeentlig havde et fuldt be- rettiget Krav paa denne Understøttelse fra Lov- givningsmagtens Side. Selv fra dette Stand- punkt kom han imidlertid, forekommer det mig, paa en aldeles slaaende Maade til det Resul- tat, at det slet ikke gik an at følge Udkastet, som det foreligger, at de Bestemmelser, som Lovudkastet har opstillet med Hensyn til Be- viisbyrden, vare principielt urigtige, og at Be- kostningerne vilde være ubilligt store for de Vedkommende, hvis formeentlige Ret Udkastet vil beskytte, og at Udkastet oven i Kjøbet — hvad der maaskee vil være det Værste — vil lede til Uret og Ubillighed mod de mange min- dre heldigt Stillede, der maaskee ikke ad den i Udkastet foreslaaede Vej ville kunne indtale de- res Ret. Uagtet det, vi have hørt i dette Dieblik af den ærede Indenrigsminister, maa jeg tilstaae, at jeg deler de Anstuelser, den ærede første Taler har fremført, ja, jeg vil til- føie, at jeg skjønner ikke rettere, end at Resul- tatet, hvis Udkastet bliver til Lov, vil blive, at deels det Almindelige og deels de enkelte min- dre heldigt Stillede blandt Lovseierne ved Rys- ten vilde blive meget skadelidende. Men det Standpunkt, hvorfra den ærede første Taler gik ud, er ikke mit. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke formaaer at overbevise mig om, at Cierne af disse Grunde langs Rystien virkelig have Ret til den Beskyttelse, som Udkastet vil give dem. Jeg troer ikke, at de ville kunne faae denne Ret uden at erhverve den af det Offentlige ad privatretlig Vej. Jeg troer, at det vilde være en Uret mod de Districter, som hidtil middel- bart eller umiddelbart have benyttet disse For-

strande, om man slet og ret ved en Lov eta- blerer en saadan Beskyttelse, som Udkastet til- sigter, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke ret kan overbevise mig om, at denne Beskyttelse skulde være nødvendig. For de enkelte Tilfælde, der ere mig bekendte, maa jeg tilstaae, at jeg an- tager, at den Skade, man befrygter, kan, om ogsaa med temmelig betydelig Bekostning, fore- bygges og værges imod paa anden Maade, og i ethvert Fald forekommer det mig, at vi ikke maae glemme, at de Folk, der føre Klage, i Grunden ikke med Rette kunne beklage sig over Andre end dem selv, der have erhvervet deres Eiendomme, som Ministeren sagde, med Eien- domsret indtil Vandlinien. Derimod vil det være et Tab, en Skade, som det virkelig er meget vanskeligt forud at danne sig en Fore- stilling om, men med Hensyn til hvilken man dog ikke feiler, naar man antager, at den vil være særdeles stor og særdeles følelig, hvis man nu i vor Tid, hvor Behovet af Sand, Steen o. s. v. daglig er voksende, etablerer en Indskrænkning som den, Udkastet tilsigter. Un- der disse Omstændigheder maatte jeg i alt Fald høre langt vægtigere Grunde end dem, der ef- ter min Formening hidtil have foreligget, hvis jeg skulde give min Tilstemning til en Lov af den her antydede Beskaffenhed. Jeg har der- for i Sunde at stemme imod den paa ethvert Trin.

Brockdorff: Ibet jeg ogsaa skal udtale min Tal til den høitærede Minister for dette Lovudkast, som vil blive modtaget med Glæde overalt paa de Egne, hvor det kan finde sin Anvendelse, maa jeg dog dele Mening i alt Væsentligt med den ærede 1ste Landsthings- mand for 7de Kredts (Simonsen) i de Bemærk- ninger, han har gjort. Jeg kan heller ikke komme til andet Resultat, end at den i Ud- kastet foreslaaede Afgjørelsesmaade vil være meget byrdefuld, og jeg troer for byrdefuld for de enkelte Beboere, der lide under, ikke at de- res Eiendomme blive directe angrebne, men under, at de blive underminerede, undergravede ved at der graves Sand og Steen bort fra Brinkerne, som derved nedstyrte. Der er mig Forhold bekendt, hvor man endog af denne Grund har maattet søge om Redfættelse i Hart-